

“Sự tích cây vú sữa”

Ngày xưa ngày xưa, có hai mẹ con sống đơn chiếc trong một căn nhà nhỏ đơn sơ. Người mẹ tần tảo sớm hôm, hết lòng chăm lo cho cậu con trai mồ côi cha từ thuở lọt lòng. Bà dành trọn tình thương, sự hy sinh và cả cuộc đời mình để nuôi nấng cậu con yêu quý.

Thế nhưng, vì quá yêu chiều, cậu bé ngày càng trở nên bướng bỉnh, hay vùi vĩnh và thích quậy phá. Cậu thường tụ tập với lũ trẻ hư trong xóm, bày ra những trò nghịch ngợm khiến mọi người phiền lòng. Một lần, bị mẹ mắng vì trò nghịch dại, cậu tức giận vùng vằng, dỗi mẹ rồi bỏ nhà ra đi.

Đời mãi không thấy con về, người mẹ mòn mỏi đi tìm khắp làng trên xóm dưới, hết ngày này qua ngày khác mà vẫn bật vô âm tín. Còn cậu bé, từ ngày bỏ nhà vẫn cứ lang thang nay đây mai đó, chẳng ai quản lý, lại càng tự do làm những điều mình thích. Ai cho gì thì ăn, không cho thì cậu giở trò trộm cắp, phá phách. Thấy cuộc sống quá đối tự do, đôi khi cậu ngồi nghĩ: “Giá mà không có mẹ thì thích biết bao! Mình sẽ thoải mái chơi bời mà chẳng còn bị ai mắng mỏ hay rầy la nữa!”

Một hôm, đang thơ thẩn dọc đường, cậu nhìn thấy một đàn vịt đang đẻ trứng trong lều. Tưởng như bắt được trò tiêu khiển mới lạ, cậu nhặt đá ném vỡ từng quả trứng, khoái chí cười vang. Người chủ lều vịt nghe tiếng vịt kêu inh ỏi choàng tỉnh, nhìn qua

khe cửa thấy cậu bé đang phá phách. Giận dữ, anh ta vớ lấy một cây gậy to lao ra đuổi theo.

Cậu bé hoảng hốt bỏ chạy thục mạng, chẳng dám ngoái đầu. Chạy mãi đến khi biết chắc không còn ai đuổi theo, cậu mới dám gục xuống vệ đường thở hổn hển. Đói, mệt, mồ hôi nhễ nhại, cậu chợt nhớ về mẹ. Trong đầu vang lên những ký ức thân thương, cậu thôn thức nghĩ: “Phải về nhà thôi... Chỉ có mẹ là người luôn yêu thương, lo lắng, bảo vệ cho mình.”

Trải qua bao ngày mệt nhọc, cuối cùng cậu cũng về tới ngôi nhà xưa. Cảnh vật vẫn quen thuộc như ngày nào, chỉ lạ thay, ngay trước cửa lại mọc lên một cây xanh tán rộng mà trước đây chưa từng thấy. Cậu cất tiếng gọi:

– Mẹ ơi! Mẹ đâu rồi? Con đã về rồi đây!

Gọi mãi, gọi mãi, nhưng chẳng có tiếng hồi đáp. Thất vọng, cậu ngồi sụp xuống bên gốc cây mà bật khóc. Đột nhiên, cây xanh khẽ run rẩy, đâm chồi nảy lộc, rồi bất ngờ trổ hoa, kết trái. Trong chốc lát, những quả tròn lủng lẳng, da căng mịn, xanh óng ánh xuất hiện trước mắt.

Cậu bé ngỡ ngàng chưa kịp hiểu chuyện gì thì một quả lớn rụng xuống ngay tay. Đang lúc đói, cậu liền đưa lên miệng cắn một miếng thật to. Nhưng vừa cắn, cậu đã phải nhăn mặt vì vị chát đến khó chịu.

Quả thứ hai lại rơi xuống tay cậu. Lần này, cậu cẩn thận bóc vỏ, đưa lên miệng cắn một miếng, nhưng lập tức cau mày vì gặp phải hạt cứng bên trong.

Quả thứ ba tiếp tục rơi vào tay. Lần này, cậu xoay nhẹ quanh trái chín, đột nhiên quả nứt ra một khe nhỏ, từ đó trào ra dòng sữa trắng ngần, thơm lừng. Cậu ngửa cổ uống từng giọt sữa ngọt ngào ấy, ngỡ như đang được nếm dòng sữa mẹ thân thương. Vị ngọt quen thuộc ấy khiến cậu bồi hồi đến lạ.

Cậu nào biết rằng, vì thương nhớ cậu, người mẹ già đã ngày đêm ngồi trước hiên nhà khóc lặng lẽ. Nước mắt bà rơi mãi, cho đến lúc kiệt sức mà ngã xuống. Nơi bà nằm, một cây xanh đã mọc lên, ngày đêm đứng trước cửa, chờ cậu trở về.

Cậu bé ôm chặt lấy thân cây. Vỏ cây xù xì như bàn tay mẹ từng vát vả vì con. Lá cây một mặt xanh bóng, một mặt đỏ hoe như đôi mắt mẹ đã khóc cạn khô vì chờ đợi. Trong tiếng gió lao xao qua tán cây, cậu nghe văng bên tai lời thì thầm:

“Ăn trái ba lần mới biết trái ngon

Con có lớn khôn mới hay lòng mẹ.”

– Đúng là tiếng của mẹ rồi! – Cậu bé òa lên khóc nức nở. Cây xanh lại run rẩy, dang rộng tán lá ôm lấy cậu, như vòng tay mẹ hiền ngày nào vẫn vỗ về yêu thương.

Thời gian trôi đi, nỗi đau cũng dần nguôi ngoai. Cậu bé giờ đã lớn khôn, không còn quậy phá, làm điều sai trái như xưa. Cậu thấu hiểu và biết trân trọng tình mẫu tử thiêng liêng, biết quý trọng giá trị cuộc sống.

Cậu đem những trái cây ngọt mát chia cho bạn bè, rồi kể cho họ nghe câu chuyện về mẹ, về những sai lầm thời thơ ấu. Ai nấy nghe xong đều xúc động, tự hứa sẽ sống ngoan ngoãn hơn để mẹ luôn vui lòng.

Từ đó, vì trái cây ấy ngọt lành như dòng sữa mẹ, mọi người mang hạt đi gieo trồng khắp nơi và gọi tên là cây vú sữa – như một cách gìn giữ và tưởng nhớ tình mẫu tử thiêng liêng ấy.

Câu chuyện “Sự tích cây vú sữa”

– Truyện cổ tích Việt Nam –